

PLT, 17

2024

„ ... mert pára vagytok
ami egy kis ideig látszik
azután eltűnik. „

Jakab 4:17

4	Objects of Desire 2 (OoD 2)	Cathlyn Meyts Coba, Zászlós Mariann, Sakurahun88, Juhász Rokko, Kovács István, Jack Catling, Dénes Imre
6	Kiállításmegnyitó	Kovács István
7	L1 Est – Unplugged Monor	Koroknai Zsolt , Ladjánszki Márta, Varga Zsolt Déri András, Bazsinka Mihály, Petrovics Sándor Kovács István, Dénes Imre
8	Tartósítás	Dénes Imre
9	ArtAlom 13 (3. nap)	Egervári Júlia, Határ Attila, Illés Haibó , Melykó Richárd, Kovács István, Dénes Imre
11	No W Here #2	Alan Sacher, Aor Nopawan, Boat Sutasinee, Dénes Imre, Dagmar Glausnitzer Smith, Kovács István, Marita Bullmann, Mongkol Plienbangchan
15-26	Melléklet	képek
27	Magánakció / Cut Piece	Dénes Imre
28	Várni a váratlant	IRM

Csak szimpla leírás ! Esetleg egy kis érzelem.

A vendégszövegek kivételek.

PLT - Plateau - plató - fennsík - magasföld

Nem hegy és nem alföld. Egyik sem vagy épp mindkettő -
köztes állapot. A tér kitárulkozása. Színpad. Leszállás és
felemelkedés. Elrugaszkodás. Pihenő. "Inneni-onnaniság¹"

Plateau (PLT) live-art'zine :: Dénes Imre, +36 (06) 70 261 9660

HU-2200 Monor, Váci M.u.34. mail: imre.denes@gmail.com

letöltés / download : <http://www.plateau-zine.blogspot.hu>

¹ feL.L.

...../ 30

Objects of Desire 2 (OoD 2) Puccs Galéria, Budapest 2022.06.10.

Résztevők: Cathlyn Meyts Coba (BE), Zászlós Mariann (HU), Sakurahun88 (HU), Juhász Rokko (SK-HU), Kovács István (HU), Jack Catling (UK), Dénes Imre (HU)

A PUCCS szűk, de a végtelent is magában rejtő terében elsőként **Cathlyn Meyts Coba, Zászlós Mariann, Sakurahun88** közös performanszára került sor.

A japán viseletbe öltözött Sakurahun88 vastag bambusztörzset függeszt a plafonra.

Coba és Zászlós egymással szemben ül alatta, jobb karjukat könyékben meghajlítva vízszintesen tartják, az alkarok egymáshoz érnek. A két kart Sakurahun88 összeköti és kötelekkel a felettük lévő bambuszhoz függeszti. A karokra mint egy asztalra szusi falatokat helyez, melyeket a "tálalás" végeztével az egymással folyamatos beszélgetésben lévő Coba és Zászlós elfogyaszt, egymás karjáról eszegetve.

Jack Catling egy darabig csak áll előttünk. Időnként - tétova nekigyűrőzés? - mintha feltűrné amúgy is feltűrt ingujját, üres tenyerét felénk mutatja. Egy gyümölcsöt vesz elő, kettéharapja, a gyümölcsben alsó és felső fogsor van, felhelyezi a fogaira. Mervev, vicsorgó mosoly az eredmény. Így néz minket. Azután magára ölt egy nagy vászon festményt, a képen bukolikus angol táj. Ez most teljesen beborítja őt, csak egy lyuk van a vásznon, a szájánál.

A lyukon át kiköpi a fogsorokat. Némi várakozás, feszkelődés után egyszercsak vörös folyadék kezd kifolyni a száj / lyukon öklendezések pulzálásában.

A vörös átszínezi a tájat.

Juhász Rokko légfúvó segítségével nagyon hosszú fekete fóliacsövet fúj fel. A mechanizmus működik, a nem tudjuk milyen hosszú fóliahurka felfúj része egyre hosszabb és folyamatosan kell hozzá a performer segítsége a töréseknél, hogy a levegő tovább haladhasson és így újabb és újabb szakaszok telhessenek meg levegővel. A fáradtságos munkának megvan az eredménye a felfúj rész növekszik, egyre jobban betölti a teret és már látjuk, hogy ez a folyamat segítője vesztét fogja okozni. Ezt a performer is "felismeri" és az utolsó fázisban - mikor már alig látszik ki - félmeztelenre vetkőzve nem a géppel hanem a szájával felfúj egy fehér léggömböt és ezt, mintegy segélykiáltásként, kiengedi az ajtón.

Kovács István kivágott zöld lombú fát állított a kis galéria közepére. A padlót gyapotszerű magtermés borítja. A sarokban görnyedt szoboralak. A kezén, lábán béklyót viselő performer először a fát kerüli meg többször, lassú, csoszogó, béklyóba vert léptekkel.

Leveszi a béklyókat, fejére nagy fagereblyét helyez s most annak fogain át nézve a világot tesz egy újabb kört. A galéria előterében óriási homokórában fűrészpör pereg le lassan. A fejre kerülő különös dolgok sora folytatódik, először egy kobak kiálló hosszú dróttal (antennák?), majd egy nagy archaikus fejké szerű lámpaernyő, gégecsőkorona mely megfújva dallamszerű hangot hallat. A megtett körök egyike közben kézfúróval tollat forgat. Azután egy fűrészpörrel félig teli üvegbe nyúl, ott megfog valamit de kezét kivenni így már nem tudja, feltartja hát és a fűrészpör lassan folyik ki végig le a karján. Vízzel teli lombikot köt szája elé és abba fekete folyadékot köp. A performansz végén két rövid létrára állva próbál menni valamennyit.

Dénes Imre háromlábú faágot állított a terem közepére. Tetején három füstölő. A lábak között vízzel teli tál mely fölé fenntől egy csontváz lóg le majdnem érintve a vizet. Odakészítve egy tálban valamilyen gabonaféle. A performansz sugár irányban 3 ismétlődő részből áll. Az egyes irányokban először végigcsengeti a sugárirány vonalát majd fejjel a közép felé hanyattfekszük és egy odakészített lapról felolvass. A felolvasás végén 4 részre összetépi a papírt és a darabokat 4 pontra leteszi. Meggyújt egy füstölőt. Ez történik tehát háromszor.

A harmadik felolvasás, papírtépés és füstölőgyújtás után liszt szórásával összeköti a korábban letett papírdarabokat és így kirajzolódik 3 középpont felé mutató fehér nyíl.

Ekkor gyújtást tesz a vízfelszínre, meggyújtja és a lángoktól lángra kap a felette lógó csontváz. Amíg ez ég, hangosan kolompolva körbe-körbe jár. Végül a gabonát az egészre ráöntve eloltja a tüzet.

A három felolvasott szöveg a következő volt:

1./ HELYES FELISMERÉS / HELYES ELHATÁROZÁS / HELYES BESZÉD (Azt mondom amit csinállok) / HELYES TETT (Azt teszem amit mondok) / HELYES ÉLETVEZETÉS / HELYES IGYEKEZET (GYAKORLÁS) / HELYES ELMÉLKEDÉS / HELYES ELMÉLYEDÉS - és újra helyes felismerés

Tankerék avagy A nemes 8 rétű ösvény

2./ Mindennek rendelt ideje van és ideje van az ég alatt minden akaratnak.

Ideje van a születésnek és ideje a meghalásnak; ideje az ültetésnek, ideje annak kiszaggatásának, ami ültettetett.

Ideje van a megölésnek és ideje a meggyógyításnak; ideje a rontásnak és ideje az építésnek.

Ideje van a sírásnak és ideje a nevetésnek; ideje a jajgatásnak és ideje a szökdelésnek.

Ideje van a kövek elhányásának és ideje a kövek egybegyűjtésének; ideje az ölelgetésnek és ideje az

ölelgetéstől való eltávozásnak.

Ideje van a keresésnek és ideje a vesztésnek; ideje a megőrzésnek és ideje az eldobásnak.

Ideje van a szakgatásnak és ideje a megvarrásnak; ideje a hallgatásnak és ideje a szólásnak.

Ideje van a szeretésnek és ideje a gyűlölésnek ideje a hadakozásnak és ideje a békességnek.

Prédikátor könyve 3/1-8

3./ Azt is mondtam magamban az emberekről, hogy az igaz Isten próbára teszi őket, és megmutatja nekik, hogy olyanok, mint az állatok. Mert az emberek vége hasonló az állatok végéhez ugyanaz lesz a végük. Ahogy meghal az egyik, úgy meghal a másik is, mindegyikükben ugyanaz a szellem van. Úgyhogy az ember nem áll felette az állatnak, hisz minden hiábavalóság. Mindegyik ugyanarra a helyre megy. Mindegyik a porból lett, és mindegyik a porba tér vissza.

Prédikátor könyve 3/18-20

Kiállításmegnyitó Monor, Vigadó Galéria 2023.04.03.

Kanczler Klára (grafikák) és lányai **Ottinger Viola** (festmények) és **Ottinger Jázmin** (szobrok) kiállítását **Kovács István** performansa nyitotta meg.

A meditatív , el-elgondolkodó és beszéddel is kiegészített performanszban Kovács a gyermeknevelés, szülő-gyermek viszony, alkotói fejlődés dilemmáit, nehézségeit, oda- s visszahatásait boncolgatta és illusztrálta performatív elemekkel. Különböző, részben már ismert, fejre erősíthető rekvizítumaival ezekre a dilemmákra, döntéshelyzetekre reflektált. Közlési nehézségek, látásmódok, maga a látás, tükröződés, tükörkép, a viszonyok bonyolultsága, mind megannyi konkrét vagy távolabbi asszociációs lehetőség volt.

A performansz egy pontján négy különböző színű zsinór nagy gubancát adta át a kiállító családnak (a férj/apát is ideszámítva) és megkérte őket, hogy egy-egy színt választva mindenki bogozza ki a sajátját.

Vissza visszatérő elem volt a performansz során egy bokor ágainak nyesegetése, a "melyik ágat vágjam le, melyiket ne, merre tereljem" dilemma felmutatása.

Videó: https://www.youtube.com/watch?v=j1WA_gruCvg

rákeresés: youtube közös nevező április kanczler

2022.08.24.-én Monoron került megrendezésre az "L1 Est - Unplugged Monor" esemény, az L1 Egyesület és a monori Egy falu egy város Egyesület közös szervezésében.

Fellépők voltak:

Koroknai Zsolt - Ladjánszki Márta - Varga Zsolt

Déri András - Bazsinka Mihály - Petrovics Sándor

Kovács István

Dénes Imre

Kovács István és **Dénes Imre** performansát az egri artAlom fesztiválnál írom le részletesen. Bár nem teljesen ugyanúgy, de az ekkor történtek lényegében megegyeztek az ott leírtakkal.

A **Déri-Bazsinka-Petrovics** alkotó hármas ebben a sorrendben vonult ki lassan az egyesület udvarára. A lassú kijövetel végén azután az egész előadás alatt Bazsinka Mihály szakszofonon kísérte, követte és nem egyszer inspirálta a két táncos mozgását. A páros táncban - ami lehetett mester-tanítvány viszony vagy akár egy barátság, egy kapcsolat - szóval a kapcsolatok számtalan vonatkozása mutatkozott meg, úgymint tanulás, mintaadás, egymás segítése, támogatása, vetélkedés, versenyzés, "együttfutás", vagy csak a másakra figyelés akár olyan helyzetben is amikor nem tudsz mást tenni. Visszatérő mozgáselem volt az egymással szembeforduló azonos de mégis így ellentétes mozgás, ami időről időre a jing-jang jelet juttatta eszembe.

A hármas osztás a **Koroknai-Ladjánszki-Varga** előadásra is igaz. Mindegyikük külön szobában volt, az egyikben Ladjánszki Márta pörgött, Koroknai Zsolt egy másikban hangtállal, a harmadikban Varga Zsolt szakszofonnal improvizált, egymást nem is látták. A látszólag egyszerű mégis változatos pörgés, a tánc pedig "ráült" a hangokra és létrejött az összhang.

2022 novemberében **Beate Linne** az MMG Galéria beli kiállítása miatt Magyarországon tartózkodott. Elutazása előtt vacsorára és beszélgetésre jött össze a három performer: Beate Linne, Kovács István és Dénes Imre.

Az alkalomra **Dénes Imre** performansszal is készült.

Mindenféle lejárt igazolványt, útlevelet tett el szabályosan a savanyúság eltevés szabályai vagy receptje szerint.

Először egy üvegbe beletette a szokásos fűszereket úgymint babérlevél, feketebors, mustármag, koriander. Majd egy ismétlődő cselekménysor kezdődött az igazolványok, útlevelek, az eltelt élet ezen rekvizítumainak apró darabokra vágása.

Időközönként egy lapra piros pecsétet nyomott, a pecsét nyolcágú kereket ábrázolt. A pecsétet csak egyszer nyomta a festékpárnára, így a nyomat idővel egyre halványabb lett, a performansz végén már szinte nem is látszott.

Utolsónak levágta a karján lévő "3 csomó" karkötőt és azt is az üvegbe tette. Kellő mennyiségű só és ecet hozzáadása után vízzel felöntötte az egészet és lezárta az üveget.

A pecsétes papírlapot aláírta, összegöngyölte és egy piros szintén 3 csomót tartalmazó zsinórral összekötötte, majd átadta Beate-nak.

A performanszot aztán az élet folytatta. Tudni való, hogy az est előtt mintegy két héttel Dénes új jogosítványt igényelt az interneten, mivel a régi lejárt. Pár nap múlva az meg is érkezett postán.

Jóval a performansz után egyszer csak levél érkezett a hatóságtól, hogy az előírt időben nem adta le a régit, felszólították, hogy tegye meg. Ádáz és eredménytelen keresés kezdődött, dobozok, fiókok, tárcák stb. átnézése. Azután két napos kutatás után kiderült, hogy a régi jogosítvány is „tartósítva” lett. Így hát az üveget kinyitotta és a darabokat ki kellett venni. Mind megvolt és összeragasztva végül az erősen savanyúság szagú igazolvány leadásra került az Okmányirodán.

Dénes készült a ragasztást és az erős szagot illetően kérdésekre, de az ügyintéző csak átvette és nem kérdezett semmit.

Ezen a napon a zenei produkciókon kívül 4 performansz történt.

Egervári Júlia és **Határ Attila** előzetesen beáztatott virágszirmokat kalapált illetve vasalt vászonra és papírra.

Időbe telt mire meglelt a végeredmény : keleti tusfestészetet megidéző színes, változatos lenyomatok.

Ezeket azután ruhaszárítóra aggatva "kiállították".

Illés Haibó és **Melykó Richard** nagyjából a terem közepén kezdtek.

Kis színes üveggolyókat gurítottak egyesével, célzottan szerte-szét és amelyik golyó valamilyen berendezési tárgyat érintett azt odacipelték magukhoz. Az így összegyűlt tárgyakból (szőnyegek, székek, asztal, babzsák fotel stb.) egy elkülönített teret építettek maguknak.

A továbbiakban ebből a térből dobálták ki a golyókat, egyre több mindent (pl. nézők hátizsákja, vizespalackja stb) begyűjtve. Azután így telt a performansz - kiszemelés -begyűjtés - a saját tér rendezgetése.

Utána azután nagy össznépi megmozdulás volt a terem visszarendezése.

Kovács István a terem egyik sarkában rendezkedett be rekvizitumaival. Az egészet betakarta fehér fátýolfóliával és ez alatt indult a performansz. A fátýol alól átsejlik egy emberi alak és furcsa hörgő-morgó hang hallatszik . Azután a fóliát a performer összecsomagolja és láthatóvá válnak a kellékek, egy másfél méteres homokóra (melyben lassan csorog a fűrészpó), székek, egy hatalmas csipesz, üveggömb, kaszás kerék és láthatóvá válik a performer is aki alsónadrágban, letolt nadrággal áll lábán sícipő és a síléc két közönséges, megviselt deszka. Így áll kis ideig majd papírgombócot csinál és alsónadrágja elejébe teszi mintegy "megplastikázva" férfiasságát. Felhúzza a nadrágot, felöltözik: fehér atlétatrikó, frakk, csokornyakkendő. Az öltözetnek van egyfajta militáns felhangja. Fehér álarcot vesz fel, a hosszú csőr a pestisjárványok maszkját idézi. Üvegcsét köt a fejére abba fekete folyadékot köp. Nagyítóval vizsgálja a közönséget a kimeredt szem és tátott fekete száj natúr fenyegetés. Most leveszi a frakkot és fekete egyenruhakabátot vesz fel helyette - a militáns érzés erősödik. Ostorral csapkod, fejére szénagereblyét tesz , úgy kémsel körbe előrehajolva. Ismét ostor de az most fenyegető kígyó amit féken kell tartani. Üveggömbbe dugja fejét és a gömböt bekeni borotvahabbal. A gömb most fehér felületébe belerajzolja a jól ismert mosoly jelet.

Lekerül a gömb, helyét egy fekete alsónadrágból és fehér vászonból kombinált fejfedő veszi át olyan mint egy morbid napóleoni kalap talán. Most kilép a sícipőkből, lábát béklyókba dugja, a béklyók végén hosszú nehéz lánc. Így megy ki a teremből lassan, kolompolva, kezében száraz ággal.

Bádog vödör, művirággal. Ez az a kezdőpont ahonnan **Dénes Imre** elindul kezében iránytűvel megkeresi a négy égtájat és karcsapással kijelöli azokat. Majd kezében egy szárnyait csapkodó kék madárral saját szemét befogva körbejár. Visszaérve egyfajta patetikus kézmodulattal a következő verset mondja:

Felmászott a nyúl a fára
 Jaj de szépen kukorékol
 Piros csizma van a lábán
 Nem süt a nap a szemébe

Ezután papírtekercest vesz elő azt lassan letekerve és a közönségnek mutatva járkal.

A tekercsen időről időre a SZERETLEK szó bukkan elő. A papír letekerését egy acsarkodó hörgő, morgó kutyahang kíséri. A tekercs legvégén maga a feliratsablon is láthatóvá válik.

Visszaérve a vödörhöz pirosra szinezett földdel arcát, kezét, karját mossa. Kés pengéjével végigsimítja az előbb említett testrészeket.

Most a papírcsíkot belegyűri a vödörbe meggyújtja és egyik kezében a kést tartva, a másikkal tisztelegve elénekli az előbbi verset az utolsó sort addig ismételve amíg a lángok kialszanak. Így ér véget a performansz.

No W Here #2 Goslar (DE) 2023.06.9-10.

A No W Here fesztivál Beate Linne „project”-je.

Az első napon prezentációkban mutatták be tevékenységüket a meghívott művészek egymásnak és a közönségnek. A második nap történtek a performanszok a város különböző pontjain.

Alan Schacher (AU) a régi császári palota több száz éves falait, köveit és magát a múltat megidéző palotát szembesítette a jelennel.

Mintegy szemrehányás szerűen korunk újsághíreit olvasta fel különböző falszakaszoknak, kapubejáróknak, lépcsőknek és az újságpapír lapokat a falak réseibe dugta. Majd a külső lépcsőkön felmenve hosszú fekete tekercset dobott ki, azok reptükben kibomlottak és végül számtalan fekete szalag (mintegy a palota nyúlványaiként) kigyózott a feltámadt szélben az időközben kiszabadult újságlapok között.

Aor Nopavan (Thailand) a városon átfolyó patak hídján várt minket. Nagy csokor bodzavirágot tett a híd kő korlátjára. Azután két kis csengőt csengetve a patak mentén elment a következő hídig. Majd ugyanígy csengetve visszajött és a bodzavirágcokor felett is hosszan csengetett. Arca elé emelte a csokrot , szinte belebújt. A letett csokorra többször lisztet szórt majd a lisztes virágcsokorral a fejét kezdte ostorozni. A hátulról sütő nap fényében ilyenkor ragyogó fehér felhőbe burkolózott és ebben a fehér felhőben fel le mozgott a nagy zöldesfehér csokor tömbje. Fehér lett az arca ,haja és egyszerű szürkés ruhája is.

A híd korlátjánál a patak folyásiránya felé fordulva történt mindez, és amikor abbamaradt a performer elindult a másik híd felé a csokorral ahol azt felmutatta és végül a vízbe dobta, a víz pedig befogadta és lassan magával sodorta.

Boat Sutasinee (Thailand) hosszú fekete haját teljesen az arca elé fésülve (mint a Kör című film kislánya) kék ruhában kezdte performanszát a város régi kapujánál. Kezében nagy kerek tükröt tartott azt mozgatta hol maga felé - látja-e magát ?- hol a külvilág felé - a tükörben így olykor magunk is feltűntünk. Kicsit haladt a tükröt görgetve, majd a ruhája alá rejtett tükröt kopácsolva tett egy félkört.

Azután leült a földre a tükröt maga elé tette, arra egy csomag írólapot, egy füzetet és egy afféle szállodai csengőt. Ő maga kék háromszög forma volt most, középen fekete sáv: a hajzuhatag. Szabályos időközönként csengetni kezd a csengővel. Megforgatja párszor a füzetet lapozgatja (rajzokat, feljegyzéseket vélek látni benne) mintha olvasná vagy keresne valamit.

Feláll, kezébe veszi az írólap tömböt ide-oda hajlítgatja míg végül a nagyjá kiesik a kezéből.

A maradék üres lapokat a nézőknek kínálja. Azután a maradék maradékát feje felett rázogatva tesz egy kört és végül szétszórja. Leguggol a tükör elé, csenget egy sort egyre sürgetőbben a végén szinte ütve a csengőt. Most feláll, ollót vesz elő és levág a hajából egy tincset.

Odakínálja az ollót a nézőknek és sorban páran mi is tincset vágunk. A levágott hajat belefűzi az ollóba. Most már látszik az arca.

Az olló hegyét a szájába veszi, ívből hátrahajol mintegy az ég felé mutatva a levágott tincseket. A tükör mögé áll, két piros virágszirmot (?) a szemére tesz, az ollót a tükörré ejti. Kis ideig áll így a tükör visszfénye az arcán játszik. És így ér véget a performansz.

Dagmar Glausnitzer Smith (DE) a már említett patak mentén várt minket. Az előadás kezdőpontján nyitott bőrönd, benne piros női cipő, festéktubus, ruhadarab. Mellette vastag tekercs papír, tányér, 1-2 kő. Távolabb hat ponton, sorban, kerámia törmelékek.

A performansz úgy kezdődik hogy Dagmar két állandó rekvizitumát - egy kb. 3 méter hosszú partvist és egy használatból elkopott tollakkal teletűzdelt seprút a falnak támaszt.

A performer derekán egyik oldalon vizesstartály, a másik oldalán kék festékes edény függ. Szájával ecsetet tart.

Nyakába akasztja a papírtekercset és elkezd legöngyölíteni a földre fektetve. Hátrafelé lépdelve halad, az ecsettel kék jeleket, és egyszer egy szót is: RUECK (= vissza) ír a papírra. Ahogy halad szakaszonként ráteszi a törmelékeket lesúlyozva a papírt.

Az utolsó törmelékupacnál elszakad a papír, véletlenül-e vagy szándékosan nem tudom, pont nem láttam a pillanatot.

Itt elszáradt virágfűzért akaszt a nyakába. Innen már nem ír jeleket, hátrafelé haladva, lassan legöngyölődik a papír mintegy 50 méter hosszan. Az elfogyása jelenti a performansz végét.

Dénes Imre (HU) magánmitológiát "írt". Régi, a természetközeli népek szertartásaira hajazó előadása nélkülözötte az autentikus kellékeket, viszont "olyanokat" csinált a jelenkor mindennapos eszközeiből. Például nagy műanyag cserépalátéten dobolt egy mosogatókefével, fején fekete baseball sapkára illesztett 2 darab hálókártyával kombinált őzkoponyát "viselt".

Arcát szürke és sárga rojtok takarták, kabátjára hátul méretes madártoll, kabátujjaira pedig glediciatermések voltak erősítve. Kelléke volt még a már máskor is használt nyírfabot, csúcsán a kék pónival, a botra erősítve tollak, kolompok, fehér ernyő.

Először körbefordulva négy irányba kitárt karral és a botot megrázva kolompolt.

Azután kezében a kellékes szatyorról úgy haladt előre, hogy minden lépésnél a bot végével hosszan kereste hogy hova lépjen. Kellő távolságban megállt, letette kellékeit és hangosan dobolva

körbejárt. Majd füstölőket vett elő és azokat meggyújtotta. A füstölő köré égett fadarabbal kört rajzolt és a körívre mintegy a négy égtáj irányába egy-egy poharat tett. Az első pohárba vizet öntött majd ezt a vizet továbböntötte egyik pohárból a másikba, így haladt körbe.

Ezután a botról lekasztotta az ernyőt (hálós konyhai ételvédő ernyő) azt kinyitva mintegy parabolaantennával az eget, a felsőbb régiókat fürkészte.

Ezután megitta a korábban a kezdőponthoz visszaért vizet és egy dobozból pecsételt és írott bambuszhancsokat kínált a nézőknek. A háncon Weöres Sándor idézet volt olvasható angol és német nyelven, mégpedig ez: „Alattad a föld, feletted az ég, benned a létra”.

És ez a gesztus volt a performansz vége.

Kovács István (HU) tolókcocsin egy görnyedt ülő figurát tol ki a tér közepére. A figura fehér múmia szerű, Kovács ágyékkötős teste rozsdabarnára mázolt és vastag dróttal sűrűn körbetekert.

Kis széket kerít és leül a tolókcocsi mellé. Most olyan mintha beszélgetnének. Megérinti a figura karját, fejét. Majd feláll és az alakot átülteti a székre (= hogy nézze meg az előadást ?!).

Kibontakozik a testét sűrűn kereszbe kasul körbefonó drótból.

Most ő ül be a tolókcocsiba és megtesz vele egy kört. A tolókcocsit a kisebb kerekére billentve, azon egyensúlyozva szétnyit egy tollakkal feldiszipített faszerkezetet majd fejére illeszti, körbeforgatja.

Elgurít egy tollas kereket. Fejére vékony csótekereszt tesz, a csó hosszú szabad végéhez madárszárny van erősítve, most ez forgatja feje körül.

Egy felfújtt léggömbből megpróbál kirázni valamit. Feldob egy kis tollat és aeroszoloz palack fújásával terelgeti a levegőben. Szájába maréknyi hurkapálcát tesz azokat mozgatja míg csak le nem hullanak a földre. Kézifűróba erősített madártollat forgat és ugyancsak tollakat forgat a fejére tett bádogfedővel. Arcát egy kép nélküli keret üvegéhez nyomja.

Körbejár egy tükröződő hajlékony lemezzel amely eltorzult képeket mutat (a nézőkről is), ebben magát is megvizsgálja. Papírmasé koponyát vesz elő, homlokukat "összedugják". Majd a fejére illeszt egy kaszákkal felszerelt kereket és most azt forgatja.

Fóliát lebegtetve megkerüli az előadóteret. Tele zacskót tart fogaival, a zacskót felhasítja és abból gesztenyék gurulnak szanaszét.

És végül hosszan lenget - mint egy nagy zászlót - egy botra erősített fehér fóliát.

Marita Bullmann (DE) az egyik sétálóutcában várta a helyszínről helyszínre vándoroló érdeklődőket és performereket. A földön lavór víz, locsolókanna, virágcsokrok.

Az egyiket (a színes csokrot) a mögötte lévő kirakatüvegre ragasztja. Lábával lökdösi a lavórt amiből így ki ki loccsan némi víz. Lekuporodik a földön lévő másik virágcsokor(fehér bodzavirág) mögé, kezét tenyérrel felfelé kétoldalról a csokor mellé teszi, majd az egyiket beledugja.

Lassan felemeli, feje fölé tartja. Feláll , másik kezével patront nyom a csuklójához abból fehér folyadék folyik le végig a karján - mintha a virágokból folyna.

Most a virágot még mindig tartva, vizet önt a kannából a lavórba.

Letérdel a lavór mellé, kinyújtja nyelvét amin egy szemet látunk, azt ráúsztatja a vízre.

Feláll a bodzacsokor apró szirmait rászórja a vízfelületre. Ismét a víz fölé hajol és fehér füstfelhőt fúj rá. Azután az eddig folyamatosan maga fölé tartott csokrot a vízbe teszi, hevesen mozgatja, nem kevés vizet kilocsolva. A kiömlött víz és sok sok apró fehér virágszirom mutatja azután, hogy itt történt valami.

Mongkol Plienbangchan (Thailand) hosszú performansa két kis falap mögött állva kezdődik.

Felveszi a két falapot, felmutatja. Öt hosszú szárú napraforgó virággal mögé áll. Azokat is felmutatja nekünk - és az ég felé. Azután virággal kifelé, egyet a falapok elé kettőt-kettőt pedig kétoldról a földre fektet.

Úgyszintén felmutat csengőket, két zacskót, ez úgy néz ki mint egy felajánlás.

Csenget a falapok felett, majd kitesz egyikre egy kis arany másakra pedig egy piros koponyát.

Aranyfüst lemezkéket csillogtat és enged ellebegni.

Fehér porral (rovarirtó ?) beszórja a napraforgókat majd egyenként felállítva, virággal a falapok felé fordítja azokat. Előző helyzetük lenyomata ott marad a fehér porban.

Az egyik zacskóból üveggyöngyöket szór szanaszét. Felveszi a falapok (mostanra mintegy oltár) előtt lévő napraforgót, felmutatja, szívéhez szorítja, apró kis koponyákat köp, szór szertesét. Az öt napraforgót a lapok elé fekteti a virágfejek ugyan egy sorban de a száruk egy a négy ellenében ellentétesen. Az egészre szór némi földet és mindent leterít egy szivárványszínű PEACE feliratú zászlóval. A két csengőt és az arany illetve piros koponyákat felülre teszi. Az egészre ismét földet szór.

Sípot fújva horpadtra "kongat" egy vödröt. Végül fejére fekete zsákot húzva mozdulatlanul áll.

Ezzel ér véget a performansz.

Kovács István / artAlom 13

Egervári Júlia és Határ Attila / artAlom 13

Illés Haibó és Melykó Richárd / artAlom 13

Déri András – Bazsinka Mihály – Petrovics Sándor / L1 Unplugged

Dénes Imre / L1 Unplugged

fénykép: Szucsák Márta

Ladjánszki Márta / L1 Unplugged

Dénes Imre / Tartósítás

fénykép: Kovács István

Alan Schacher / No W Here #2

Aor Nopawan / No W Here #2

Boat Sutasinee / No W Here #2

Dagmar Glausnitzer Smith / No W Here #2

Kovács István / No W Here #2

Dénes Imre / No W Here #2

fénykép: Madeleine Franke

Marita Bullmann / No W Here #2

Mongkol Plienbangchan / No W Here #2

Juhász Rokko / OoD 2

Kovács István / OoD 2

Cathlyn Meyts Coba – Zászlós Mariann / OoD 2

Jack Catling / OoD 2

Dénes Imre / OoD2

A HÁBORÚNAK VÉGE! HA AKAROD

Levágott darab

2022. december 10-én, szombaton
14:00-tól a kiállítótérben
lemeztelenítjük **Szombathy Bálint**
szépségkutatót

Gyere el, vedd részt az akcióban!

TRIBUTE TO
YOKO ONO

Dénes Imre a fenti performanszra nem tudott elmenni, viszont valamilyen módon mégis részt akart venni benne.

Így tehát pontosan ebben az időpontban - bár nyilvános helyen volt - elvonult egy rejtettebb helyre és trikójából kivágott egy darabot.

Magán a performanszon viszont Kovács István ott volt, és Yoko Ono eredeti szándékával illetve a kiírással összhangban az általa kivágott darabot továbbította – történetesen Dénesnek.

Ő pedig azután a két textildarabot egy közös képkeretbe helyezte a párhuzamos történések és az univerzumot behálózó láthatatlan szálak mementójaként.

Idézet a Magyar Nemzeti Múzeum ajánlójából:

A Levágott darab (Cut Piece) című performansz a művészettörténetben az egyik legelső, közismertté vált művészeti akció volt. Yoko Ono először 1964-ben a tokiói Sogetsu Art Centerben mutatta be, az előadás során a ruhájából vágatott le egy darabot a közönség, ezzel hívta fel a figyelmet az egymástól való elidegenedésre.

A „részvétművészet” klasszikusának számító performansz repríze a Magyar Nemzeti Múzeumban több alkalommal hírességek szereplésével valósul meg, szombaton 14 órától Szombathy Bálint multimediális művész ruhájából vágatnak darabokat a látogatók.

A sorozat Trill Zsolt színész részvételével indult, az utolsó alkalmon, február 18-án várhatóan pedig Yoko Ono és John Lennon fia, Sean Lennon zenész vesz részt rajta.

VÄRNI A
VÄRATLANT

VÄRNI A

VÄRNI A

VÄRNI A

VÄRNI A

VÄRATLANT